De principes van het revolutionaire syndicalisme

Door de International Workers Association

- Originele titel: The principles of revolutionary unionism
- Verschenen: 1922
- Bron: https://www.indymedia.nl/nl/2009/02/57661.shtml; vertaald van http://www.iwa-ait.org/content/statutes
- Vertaling: R. Visser

I. Inleiding

De eeuwenoude strijd tussen de uitbuiters en degenen die worden uitgebuit heeft een afschrikwekkende dimensie aangenomen. Het almachtige kapitaal verheft opnieuw diens monsterlijke hoofd. Ondanks de interne vormen van strijd die de wereldwijde klassen van managers en bourgeoisie uiteen scheuren hebben deze krachten een machtige verhouding geschapen die ze in staat stelt zichzelf met meer eenheid en kracht op het proletariaat te werpen en het te ketenen aan de triomfwagen van het kapitaal.

Het kapitalisme organiseert zich en verplaatst zich van de defensieve positie waar het in zat naar een offensieve strategie van het op alle fronten aanvallen van de arbeidersklasse. Dit offensief heeft diens diepe oorsprong in zeer specifieke oorzaken: in de verwarring van ideeën en principes in de rangen van de arbeidersbeweging, in het gebrek aan helderheid en overeenstemming over de huidige en toekomstige doelen van de arbeidersklasse, en in het opdelen van de arbeidersklasse in ontelbare facties; in het kort, in de zwakte en desorganisatie van de arbeidersbeweging.

Er kan slechts een antwoord zijn op deze meedogenloze internationale aanval door iedere soort uitbuiter: de onmiddellijke organisatie van een leger van het proletariaat in een gevechtsstructuur die aan diens borst al de revolutionaire arbeiders uit alle landen verzamelt; met hen een blok van graniet te vormen waartegen iedere kapitalistische manoeuvre zal worden verpletterd en uiteindelijk door ons verpletterende gewicht wordt overrompeld.

Deze beweging voor emancipatie kan niet de lijn van actie accepteren waarop de stromingen van de arbeidersbeweging aandringen die streven naar een harmonie tussen kapitaal en arbeid; waarbij een internationale vrede met het kapitalisme en het opgaan in de burgerlijke staat wordt verlangd. Noch kan het die stromingen accepteren die de principes van de dictatuur van het proletariaat propageren, wat tegenstrijdig is met het doel van een maatschappij die gebaseerd is op de grootst mogelijke vrijheid en welzijn voor allen, wat uiteindelijk het doel van alle gewetensvolle arbeiders is.

Tegen het offensief van het kapitaal en politici van alle kleuren moeten alle revolutionaire arbeiders in de wereld een echte Internationale Associatie van Arbeiders opbouwen, waarin ieder lid zal weten dat de emancipatie van de arbeidersklasse alleen mogelijk zal zijn als de arbeiders zelf, in hun capaciteiten als producenten, er in slagen zichzelf in hun economische organisaties voor te bereiden op het overnemen van het land en de fabrieken en zichzelf in staat te stellen ze gezamenlijk te beheren, op zo'n manier dat ze in staat zullen zijn de productie en het sociale leven voort te zetten.

Dit perspectief en dit doel er voor in ogenschouw nemend is het de plicht van de arbeiders mee te doen aan alle acties die leiden tot een revolutionaire transformatie van de maatschappij, waarbij er altijd naar wordt gestreefd ons te bewegen in de richting van onze einddoelen. We moeten onze kracht door deze deelname laten voelen, waarbij er altijd door deze deelname naar wordt gestreefd om onze beweging altijd, door middel van propaganda en organisatie, de noodzakelijke middelen te geven om onze tegenstanders te overwinnen. In gelijke zin moeten we, wanneer dit mogelijk is, ons sociale systeem bereiken door middel van model en voorbeeld, en onze organisaties moeten, tot de grenzen van hun mogelijkheden, de grootst mogelijke invloed uitoefenen op andere tendensen, om er voor te zorgen dat ze bij onze strijd, die de gemeenschappelijke strijd tegen alle statelijke en kapitalistische tegenstanders is, betrokken raken, waarbij altijd wordt gedacht aan de omstandigheden van plaats en tijd, maar trouw te blijven aan de doelen van de beweging voor arbeiders emancipatie.

II. De principes van het revolutionaire syndicalisme

1. Het revolutionaire syndicalisme, dat zichzelf baseert op de klassenstrijd, streeft er naar alle arbeiders te verenigen in strijdbare economische organisaties, die strijden om zichzelf te bevrijden van het dubbele juk van het kapitaal en de staat. Diens doel is de reorganisatie van het sociale leven op de basis van het libertaire communisme, via de revolutionaire actie van de arbeidersklasse. Omdat slechts de economische organisaties van het proletariaat in staat zijn dit doel te bereiken richt het revolutionaire syndicalisme zich tot arbeiders in hun capaciteit als producenten, scheppers van sociale rijkdom, om zich onder hen te laten wortelen en zich te ontwikkelen, in oppositie tegen de moderne arbeiders partijen, waarover het verklaart dat ze niet in staat zijn tot de economische reorganisatie van de maatschappij.

2. Het revolutionaire syndicalisme is de onwrikbare vijand van ieder sociaal en economisch monopolie, en streeft naar de afschaffing er van, door de vestiging van economische gemeenschappen en administratieve organen die worden beheerd door de arbeiders in het veld en de fabrieken, waarbij een systeem van vrije raden wordt gevormd, zonder ondergeschiktheid tegenover enige autoriteit of politieke partij, zonder hindernis. Als een alternatief voor het beleid van staat en partijen veronderstelt het revolutionaire syndicalisme de economische reorganisatie van de productie, waarbij de heerschappij van mens over mens wordt vervangen door het administratieve management van dingen. Als gevolg hiervan is het doel van het revolutionaire syndicalisme niet de verovering van politieke macht, maar de afschaffing van alle staat functies in het leven van de maatschappij. Het revolutionaire syndicalisme gaat er van uit dat tezamen met het verdwijnen van het monopolie van bezit het verdwijnen van het monopolie van overheersing moet komen; en dat geen vorm van de staat, hoe gecamoufleerd ook, ooit een instrument kan zijn voor menselijke bevrijding, maar dat het integendeel altijd de schepper van nieuwe monopolies en nieuwe voorrechten zal zijn.

3. Het revolutionaire syndicalisme heeft een tweevoudige functie: om de dagelijkse revolutionaire strijd voor de economische, sociale en intellectuele vooruitgang van de arbeidersklasse binnen de grenzen van de huidige maatschappij voort te zetten, en om de massa’s te onderwijzen, zodat ze klaar zullen zijn om de processen van productie en distributie onafhankelijk te beheren, als de tijd komt om bezit te nemen van al de elementen van het sociale leven. Het revolutionaire syndicalisme accepteert niet het idee dat de organisatie van een sociaal systeem dat helemaal gebaseerd is op de producerende klasse kan worden bevolen door eenvoudige regeringsdecreten en blijft stellen dat het slechts kan worden verkregen door de gemeenschappelijke actie van alle handarbeiders en intellectuele arbeiders, in iedere tak van de industrie, door zelfbestuur van de arbeiders, zodanig dat

iedere groep, fabriek of bedrijfstak een autonoom lid is van het grotere economische organisme, en de productie en distributie processen systematisch beheert in overeenstemming met de belangen van de gemeenschap, op basis van een overeengekomen plan en op basis van wederzijdse instemming.

4. Het revolutionaire syndicalisme is tegen alle organisatorische tendensen die worden geïnspireerd door het centralisme van staat en kerk, omdat deze slechts kunnen dienen om het overleven van de staat en autoriteit voort te zetten, en om de geest van initiatief en de onafhankelijkheid van denken systematisch in te dammen. Het centralisme is een kunstmatige organisatie die de zogenaamde lagere klassen onderwerpt aan degenen die beweren superieur te zijn, en dat de kwesties van de hele gemeenschap in de handen van de weinigen laat – waarbij het individu wordt omgevormd tot een robot met gecontroleerde gebaren en bewegingen. In de gecentraliseerde organisatie wordt het goed van de maatschappij ondergeschikt gemaakt aan de belangen van de weinigen, verscheidenheid wordt vervangen door uniformiteit en persoonlijke verantwoordelijkheid wordt vervangen door rigide discipline. Als gevolg hiervan baseert het revolutionaire syndicalisme diens sociale visie op een brede federalistische organisatie; d.w.z. een organisatie georganiseerd vanaf de basis, het verenigen van alle krachten in de verdediging van gemeenschappelijke ideeën en belangen.

5. Het revolutionaire syndicalisme verwerpt iedere parlementaire activiteit en iedere samenwerking met wetgevende lichamen; omdat het weet dat zelfs het meest vrije kiessysteem niet het verdwijnen van de duidelijke tegenstrijdigheden in de kern van de huidige maatschappij teweeg kan brengen en omdat het parlementaire systeem slechts een doel heeft: om een pretentie van legitimatie te leveren aan de heerschappij van valsheid en sociale onrechtvaardigheid.

6. Het revolutionaire syndicalisme verwerpt alle politieke en nationale grenzen, die kunstmatig worden geschapen, en verklaart dat het zogenaamde nationalisme slechts de religie van de moderne staat is, waarachter de materiele belangen van de bezittende klassen verborgen gaan. Het revolutionaire syndicalisme erkent alleen economische verschillen, of ze nu regionaal of nationaal zijn, die hiërarchieën, voorrechten en iedere soort van onderdrukking (vanwege ras, sekse of enig vals of echt verschil) voortbrengen, en eist in de geest van solidariteit het recht op zelfbeschikking voor alle economische groepen op.

7. Om de zelfde reden strijdt het revolutionaire syndicalisme tegen militarisme en oorlog. Het revolutionaire syndicalisme bevordert anti-oorlog propaganda en de vervanging van staande legers, die alleen maar de instrumenten van contrarevolutie zijn die in dienst staan van het kapitalisme, door arbeiders milities, die, tijdens de revolutie, door de vakbonden van de arbeiders zullen worden gecontroleerd; het eist ook de boycot en het embargo van alle grondstoffen en producten die voor oorlog nodig zijn, met uitzondering van een land waar de arbeiders in het midden van een sociale revolutie zijn, in welk geval we ze zouden moeten helpen de revolutie te verdedigen. Tenslotte bevordert het revolutionaire syndicalisme de preventieve en revolutionaire algemene staking als een middel om zich te verzetten tegen oorlog en militarisme.

8. Het revolutionaire syndicalisme erkent de behoefte aan een productie die het milieu niet schaadt, en die probeert het gebruik van niet hernieuwbare grondstoffen te minimaliseren, en gebruikt, indien mogelijk, hernieuwbare alternatieven. Het geeft niet toe dat onwetendheid de oorsprong is van de huidige milieu crisis, maar het is de honger naar winst. Kapitalistische productie streeft er altijd naar de kosten te minimaliseren om meer winst te krijgen om te overleven, en het is niet in staat het milieu te beschermen. Om het op te sommen, heeft de wereld schulden crisis de tendens om commercieel te oogsten versterkt, ten koste van de zelfvoorzienende landbouw. Dit feit heeft de vernietiging van het tropische oerwoud, uitputting en ziektes voortgebracht. De strijd voor het redden van onze planeet en de strijd voor het vernietigen van het kapitalisme moeten worden verenigd, of beide zullen falen.

9. Het revolutionaire syndicalisme beschouwt zichzelf als een ondersteuner van de methode van directe actie, en helpt alle vormen van strijd die niet in strijd zijn met diens eigen doelen, en moedigt deze aan. Diens methodes van strijd zijn: staking, boycots, sabotage enz. Directe actie bereikt diens diepste uitdrukking in de algemene strijd, die ook, vanuit het gezichtspunt van het revolutionaire syndicalisme, de inleiding tot de sociale revolutie zou moeten zijn.

10. Terwijl het revolutionaire syndicalisme tegen al het georganiseerde geweld is, ongeacht de soort van regering, realiseert het zich dat er extreem gewelddadige botsingen zullen zijn tijdens de beslissende vormen van strijd tussen het kapitalisme van vandaag en het vrije communisme van morgen. Als gevolg hiervan erkent het geweld, dat kan worden gebruikt als een middel van verdediging tegen de gewelddadige methodes die worden gebruikt door de heersende klassen tijdens de vormen van strijd die er toe leiden dat de revolutionaire bevolking de landen en de productiemiddelen onteigenen, als valide. Aangezien deze onteigening slechts kan worden uitgevoerd en tot een succesvol einde kan worden gebracht door de directe interventie van de revolutionaire economische organisaties van de arbeiders, moet de verdediging van de revolutie ook de taak zijn van deze economische organisaties, en niet van een militair of quasi-militair lichaam dat zich onafhankelijk van hen ontwikkelt.

11. Alleen in de economische en revolutionaire organisaties van de arbeidersklasse bestaan krachten die in staat zijn diens bevrijding en de noodzakelijke creatieve energie voor de reorganisatie van de maatschappij op de basis van het libertaire communisme tot stand te brengen.

From:
https://anarchisme.nl/ - **Anarchisme.nl**

Permanent link:
https://anarchisme.nl/namespace/principes_van_het_revolutionaire_syndicalisme?rev=1491811351

Last update: **16/10/19 09:40**